

samosoudce patří jen spory hodnotu 20.000 Kč nepřesahující, náležel projednávaný spor před senát a nikoliv před samosoudce. Jak bylo již řečeno, nemá pozdější změna zejména ani omezení nároku vlivu na započatý spor, co se týče příslušnosti senátu nebo samosoudce a proto i kdyby, jak tvrdí rekurentka, byl se následkem omezení po započetí ústního jednání snížil žalobní nárok pod 20.000 Kč, neměnilo to ničeho na tom, že samosoudce nebyl povolán v projednávaném sporu jednati a rozhodovati a že, když se tak stalo, nebyl soud řádně obsazen. Z toho důvodu nepochybně odvolací soud, když seznal tento nedostatek, zrušil napadeným usnesením rozsudek prvního soudu a řízení jemu předcházející, počínajíc prvním ústním jednáním jako zmatečné (§ 477 čís. 2 c. ř. s.). Ostatně se podotýká, že tvrzení rekurentčino, že se hodnota sporu během řízení následkem omezení snížila pod 20.000 Kč, není správné. Při dotyčném svém výpočtu hodnoty sporu po omezení pomíjí rekurentka svůj nárok na vpředu uvedené určení. Přihlíží-li se však k tomu nároku (§ 55 j. n.) a sečte-li se hodnota (14.440 Kč s nárokem na nedoplatek 8.766 Kč, správně 10.092), činí i po omezení předmět sporu více než 20.000 Kč.

Rekurs do napadeného usnesení není tedy opodstatněn a bylo se o něm usnésti, jak se stalo.

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. května 1931, čís. R II 131/31-2. Karel Jelinek.

Rozvrhové usnesení, určující náhradní nárok podle § 222/4 ex. řádu není samo exekučním titulem, na základě něhož by věřitel mohl vésti přímo exekuci na nemovitost náhradním nárokem zatíženou.

Okresní soud v T. zamítl žádost vymáhající strany za povolení exekuce nucenou dražbou nemovitosti na základě rozvrhového usnesení s tím odůvodněním, že rozvrhové usnesení není exekučním titulem ve smyslu § 1 exekučního řádu, neboť určuje jen, komu a kolik se dostane z nejvyššího podání.

Krajský soud civilní v B. k rekursu strany vymáhající usnesení soudu první stolice zrušil a nucenou dražbu nemovitosti povolil, odůvodniv svoje rozhodnutí tím, že není pražádných důvodů, aby rozvrhovému usnesení, pokud obsahuje ustanovení o náhradním nároku podle § 222/4 ex. ř., byla odepřena moc exekučního titulu, a aby věřiteli bylo uloženo, aby pro pohledávku exekučně vloženou si vymohl exekuční titul, a to ještě žalobou, jak míní soud první stolice.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu strany povinné vyhověl a usnesení soudu rekursního změnil v ten smysl, že se obnovuje usnesení soudu první stolice.

V o d ů v o d n ě n í praví: Nelze souhlasiti s názorem rekurs-

ního soudu, že rozvrhové usnesení, určující náhradní nárok podle § 222/4 ex. ř. je už samo také exekucním titulem, na základě něhož by věřitel mohl vésti přímo exekuci na nemovitost náhradním nárokem zatíženou. Nejvyšší soud vyložil již v rozhodnutích č. 4349 a 7564, že takové usnesení slouží jenom k provedení knihovního pořádku. V rozhodnutí č. 7564 bylo vyloženo, že věřitel, pro kterého určen byl náhradní nárok, jest jaksi postupníkem ze zákona původního věřitele a že tedy nemůže nabyti více práv, než měl onen původní věřitel. Pohledávka tohoto původního věřitele, kterým byla městská spořitelna v B. K. P., jak ze spisu vyplývá a sám vymáhající věřitel v rekursu připouští, vykonatelnou nebyla a nelze proto ani náhradní nárok za vykonatelný uznati. (Viz Hora, Soustava exekucního práva, str. 196.)

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 3. září 1931 č. j. R II 196/31/2. Dr. F. Dostál.

K výkladu § 17 zák. o tisku. — Pouhé zaslání časopisu do administrace není ještě rozdáváním ani rozesíláním.

Majitel knihtiskárny byl obžalován státním zastupitelstvem v P. pro přestupek § 17 tisk. zák., jehož se měl dopustiti tím, že 300 výtisků časopisu v jeho tiskárně tištěného zaslal panu K. a 700 výtisků administraci časopisu již 16. února 1931, kdežto na policii byl předložen povinný výtisk až 17. února 1931 k cenzuře.

Svědék pan K. potvrdil, že dal 16. února večer výtisky jemu zasláné panu H., který je zase dal k expedici panu S., že se mohly z administrace vyexpedovati až 17. února 1931 odpoledne. Svědek H. potvrdil, že se mohla státi expedice až 17. února, svědek S. potvrdil, že 17. února 1931 teprve k 5. hodině odpoledne byly výtisky časopisu z administrace předplatitelům expedovány, když před tím byl výtisk policii k cenzuře předložen, o čemž doklad v soudních spisech.

Následkem toho byl majitel tiskárny zproštěn z přestupku § 17 tisk. zák.; odvolání státního zastupitelství v Praze krajský trestní soud v Praze obžalovaného nevyhověl a v důvodech uvedl, že dříve byl povinný výtisk policii k cenzuře předložen, než administrace s expedicí časopisu abonentům započala, takže není zde skutkové podstaty § 17 tisk. zák.

Soud odvolací zjistil ze spisů trestních, že administrace periodického tiskopisu jest v jiném okresu, než tiskařský podnik. Obžalovaný poslal podle seznání svědeckých Josefa K., Josefa H. a Jana S. výtisky tiskopisu 16. února 1931 do administrace, odkudž se teprve časopis rozesílá, státnímu zastupitelství pak odevzdal exemplář tiskopisu 17. února 1931 ve 12 h. 20 min.

Expedice děje se v administraci a začalo se s expedicí teprve 17. února 1931 kol 15 hodin.

Pouhým zasláním časopisu do administrace nebyla ještě na-